

46. årgang

6

PIGE SPEJDERNE 1963

Lue tændes af lue

Verdenspigespjederchefen åbnede den 18. verdenskonference med en tale, hvori hun bl. a. pegede på konferencens symbol, det brændende lys.

Lady B.-P. sagde: Hvert land, der er repræsenteret her, er som et tændt lys. Der er forskel på lysene, nogle er store, andre små og tynde, nogle brænder klart og roligt, andre blafrer med en lille svag flamme. Vægen i midten er spejderånden. Vore lys skal være med til at lyse op i verden, til at tænde andre landes lys. Vi er her for at gøre vore lys bedre, få dem til at brænde klarere. Det

INDHOLD

	Side
Lue tændes af lue	114
Spejderhjælpen 1963	114
Verdenskonferencen	115
Tak til alle regnbuespejdere	116
Hvad skete der på Verdenskonferencen?	117
Kloverarbejdet	118
Glimt fra Verdenskonferencen	119
„Bæverne“ fortæller om et besøg under Verdenskonferencen	120
Tak til alle danske spejdere	120
Regnbuen	121
Spejderhjælp for 4. gang	122
Fromse	124
En dansk-engelsk swaheli-kikuyu'nsk trop i Kenya ...	125
Månedens interview: Spejder i Sierra Leone	127
Skovsoen	128
Patuljehjørnet	130
Frimærkeindsamlingen	131
„Det internationale certifikat“	132
Det stod i avisen	134
Nyt fra troppene	134
Det stod i avisen om drengespjederne jamboree	135

Nr. 6 Sept. 63

„PIGESPEJDERNE“ – medlemsblad udgivet af Det Danske Pigespjederkorps.
 Redaktør: Ruth Estrup.
 I redaktionen: Ruth Vallentin, Nete Germark og 6 glade Bladus.
 Bidrag til „Pigespejderne“ bedes sendt til: Pigespjederne's redaktion, Lundsgade 6, København Ø, ca. 40 dage før bladet skal udkomme.
 Trykkeri: Fyens Stiftsbogtrykkeri.

er som lamper, der skal fyldes op med olie, så de bedre kan lyse op og tjene menneskeheden.

Spred *forståelsens lys* – forståelsen af, hvordan andre lever, tænker og arbejder – hvad andre tror på.

Venskabets lys, der skal sprede harmoni og hjælpsomhed mellem folkene, og lyse mest op der, hvor det er mørkest.

Ilden, der skal tænde bålene blandt unge i alverdens lande...

Lady B.-P. sluttede med at minde om dronningens ord i det første brev til konferencedeltagerne:

„Det er vort inderlige håb at hjælpe med til at skabe en bedre verden og en lysere fremtid for den kommende slægt.“ ☆

Spejder- hjælpen 1963

Kære spejdere!

Nu har mange af jer direkte eller indirekte arbejdet for alverdens pigespjedere gennem Verdenskonferencen i Danmark, – nu skal vi videre til næste opgave: at arbejde for SPEJDERHJÆLPEN.

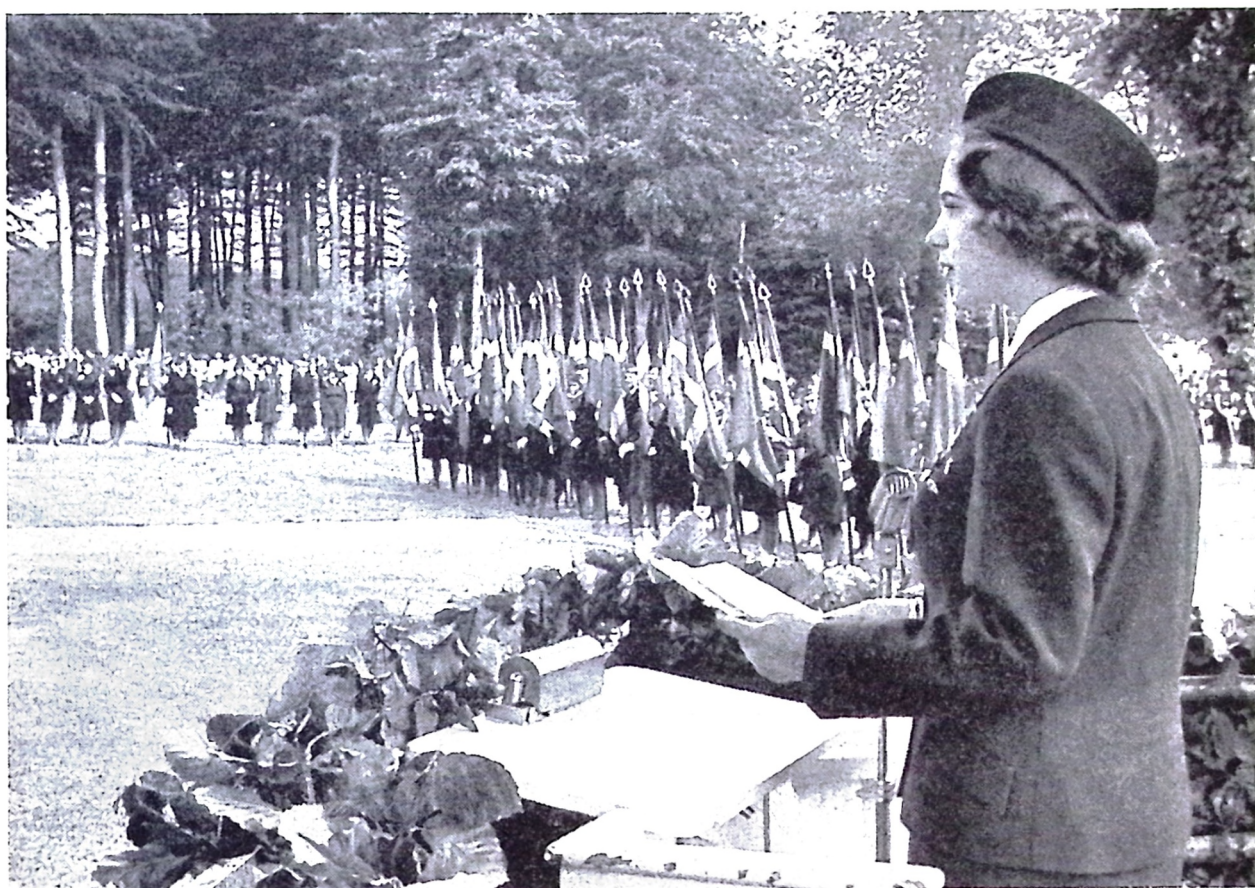
Skal vi være enige om, at vi i konferenceåret tager et lige så stort nap som sidste år? – Vi glæder os til at se jeres resultater til gavn for de mange syge og dårligt stillede børn.

God arbejdslyst!

Rigmor Schiødt.

„Spejderhjælpen“s bestyrelse har besluttet, at det beløb, der indkommer ved „Spejderhjælpen“ 1963, skal anvendes til:

1. Hjælp til spedalske børn.
2. Ferielejre for „baggårdsbørn“.
3. Støtte til opførelse af en børnehave i Holsteinsborg på Grønland.

Det er ikke noget let hverv, men jeg skal gøre mit bedste, sagde prinsesse Benedikte, da hun holdt sin mors tale ved åbningen af pigespejdernes verdenskonference på Nyborg Strand. Hun klarede det så fint, at kongen bagefter gav hende et kys

Verdenskonferencen

Det blev en uforglemmelig oplevelse, da den 18. verdenskonference åbnede på Nyborg Strand.

Kongeskibet lagde til i Nyborg havn, og da de delegerede i farverige uniformer samledes på plænen foran Christianslund, var prinsesse Benedikte parat til at overtage sin mors krævende og betydningsfulde hverv, nemlig at holde åbningstalen.

Alle, og vel særlig de danske førere og spejdere, havde været dybt skuffede over, at dronningen ikke kunne komme, og følte samtidig, at skuffelsen nok var størst hos fællesrådets aktive formand selv, der havde glædet sig så meget til at være med til konferencen og havde været med i alle forberedel-

serne — — — og nu, hvor det hele skulle begynde, lå syg på Fredensborg.

Med det blå hav som baggrund defilerede dannebrogssfaner forbi kongefamilien. Der var orkestre, der spillede, og spejdere, der trådte frem med fakler og tændte „lue af lue, til der brændte et bål“. Der var stemning, sol og sommerskyer, hvide skumtoppe på bølgerne og viftende gallasløjfer — og smil på de glade, spændte ansigter.

Det var en stor oplevelse, men mest indtryk gjorde nok dronningens åbningstale, som prinsesse Benedikte stod frem og holdt for sin mor.

I en nydelig grøn spadseredragtuniform og

mange landes spejderemblemer på brystet trådte prinsessen frem, gik på talerstolen og holdt åbningstalen — først på engelsk, så på fransk. Prinsessen gjorde det værdigt og smukt, og vi følte allesammen dronningens personlighed og kærlighed til spejderarbejdet gennem den tale, Prinsesse Benedikte holdt.

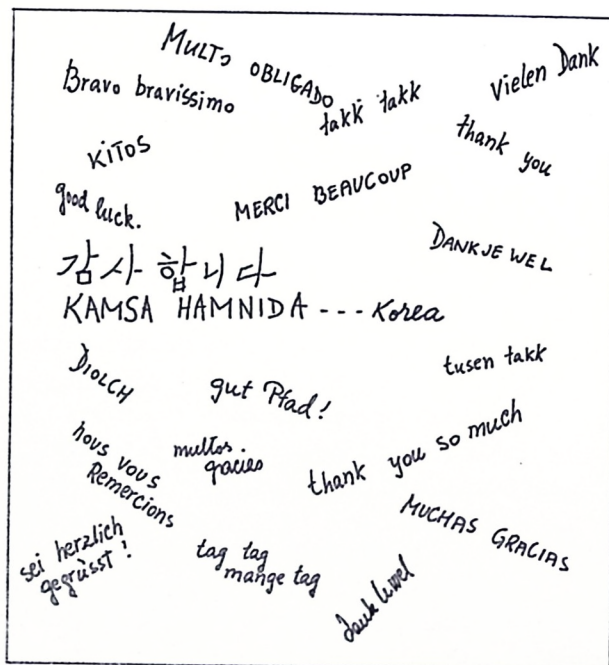
Her skal I få et uddrag af talen på dansk. Læs den, for den har også bud til dig, din patrulje og trop:

„Det vigtigste ord i hvert eneste sprog er efter min mening det, vi bruger til at udtrykke taknemmelighed, og jeg føler stærkt, at jeg må indlede med at sige tak til jer alle. Lige siden den dag i maj 1960, da et telegram meddelte, at den 18. verdenskonference for pigespejdere ville finde sted i Danmark, har vi set frem til denne begivenhed.

Lord Baden-Powells idé med at lade enhver pigespejder slutte op i verdensbevægelsen var genial. Den har gjort det muligt for os at mødes, hvor vi end har vort hjem, hvad der end er vor tro, levevis eller nationale tunge.

Jeg er sikker på, at de gamle medlemslande vil være parate til at hjælpe de nye på alle måder. I Danmark har vi en gammel spejderorganisation, d. v. s. vi har egentlig to, som arbejder sammen i fuldstændig harmoni. I fællesrådet har vi tit talt om, hvordan vi bedst kan klare vore pligter, og hvordan det går til, at vi sommetider svigter. Måske svigter vi, når vi ikke gør os nok umage med at tilsidesætte vore egne synspunkter, eller rettere fordi vi tror, at vi selv er de eneste, der er i stand til at løse problemerne.

Vi må prøve igen og igen at møde hvert nyt problem med et åbent sind. Jeg håber og tror, at de nye lande vil komme os imøde på halvvejen, som i en familie, hvor forældre og børn er i indbyrdes harmoni og holder af og stoler på hinanden. Hvis vi virkelig sætter noget ind på det, kan vi lære meget af hinanden. Men der kræves tålmodighed — en dyd, der som regel er såre vanskelig for mennesker at erhverve — og vi behøver netop tålmodighed mere end nogensinde i vor omskiftelige verden.“

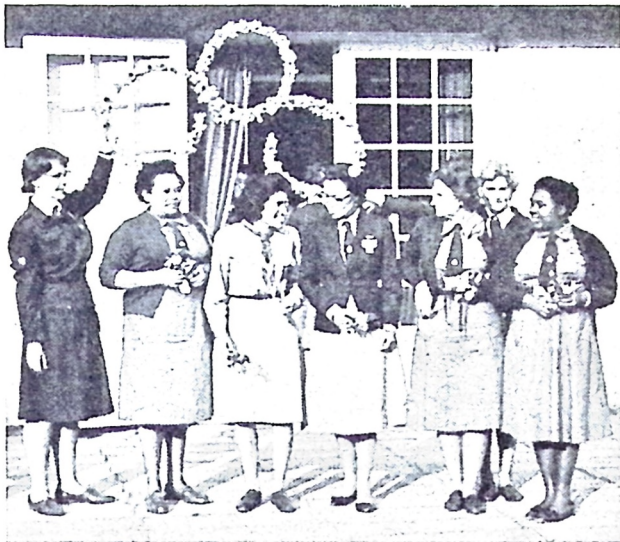
Tak på tyve sprog.

Tak til alle regnbuespejdere

Det er svært at videregive alle de tusinder af tak'er, der fra alle sider er strømmet ind på Nyborg Strand. I kan tro, jeres mange håndarbejder har gjort lykke. Den dag, gæsterne kom til Nyborg, lå folderne og en pude til hver på værelserne, nogle dage senere lå servietterne, og en anden dag bærepøserne, ved deres arbejdsborde i konferencesalen. Og alligevel var der hele tiden kø i gaveboden, der gav et overskud på godt 4.600 kr. til SANGAM, det nye verdensspejdercenter, der skal bygges i Indien. Flot ikke??? Tak fra hele verden til jer alle!

Det internationale udvalg.

Hvad skete der på Verdenskonferencen?

Nye medlemmer af Verdensforbundet.

Optaget blev 6 Tenderfoot-lande: Argentina, Israel, Korea, Libanon, Monaco og Peru.

Disse lande blev optaget som full members (rigtige medlemmer).

Det skete ved en højtidelighed. Små, barfodede blåmejer og grønsmitter (med rene tæer) førte dem op på podiet og overrakte dem hver en buket blomster, ved hvilken der hang et par små sko som et symbol på, at de nu ikke længere skulle have omme fodder (tenderfoot betyder „Ømfod“). Derefter fik de overrakt et optagelsesbrev af verdenspigespjederchefen og gik gennem en æresportal af blomster.

Nye tenderfoot medlemmer.

Tenderfoot (medlemmer på prøve): Centralafrikanske republik, Congo Brazzaville, Dahomey, Iran, Elfenbenskysten, Jamaica, Jordan, Madagascar, Portugal, Formosa-kina, Sierra Leone, Tanganyika, Thailand, Togo, Trinidad og Tobago, Uganda.

Desuden vil Congo Leopoldville og Kenya blive tenderfoot members, så snart deres lande har opnået selvstændighed.

Med de nye medlemslande er der kommet 39.052 flere spejdere med.

38 lande er full members.

29 lande er tenderfoot members.

Ialt er 67 stater tilsluttet.

Nye medlemmer valgt til verdens-komiteen.

Til Verdenskomiteen blev følgende medlemmer nyvalgt: Frk. E. O. Beatty, Irland, frk. A. Coutrot, Frankrig, fru Charles U. Culmer, USA, frk. M. L. de Vasconcelles, Brasilien.

Verdenskomiteen består herefter af 12 medlemmer.

Internationale samlingssteder:

Our Chalet – Our Ark
Our Cabana og Sangam

Asien får sit verdenscenter.

Den indiske repræsentant, mrs. *Mazumdar*, forelagde planen om et verdensspejdercenter i Asien, som skal hedde SANGAM, hvilket betyder samlingssted.

Der blev spurgt om, hvorvidt man troede, man havde penge nok, ikke bare til at bygge huset, men også til driften. Det koster mange penge at holde sådan et sted i gang, og England spurgte, om man havde tænkt, at det skulle holdes i gang i mange år, måske 100 år.

Indien svarede, at de havde penge nok til at holde det i gang i 5 år. Mrs. *Mazumdar* sagde med et lille smil, at så langt frem som 100 år turde hun slet ikke tænke, men det var vel også bedre at gøre noget godt i 5 år, end slet ikke at gøre noget.

Forsamlingen stemte derefter for vedtagelse af forslaget, og Asien får sit spejdercenter.

Gave til SANGAM.

I kan nok huske, at de af jeres håndarbejder, der ikke brugtes som gaver, blev solgt til fordel for Asiens spejdercenter.

Der indkom til SANGAM 4.600 kr.

Næste pigespjederverdenskonference skal være i Japan.

Pigespjederne 18. Verdenskonference på Nyborg Strand vedtog, at næste Verdenskonference skal finde sted i Japan i 1966 „på et tidspunkt, da kirsebærtræerne blomstrer“.

KLØVERARBEJDET

Regnbuekonkurrencens præmie, week-end-besøg på Nyborg Strand under verdenskonferencen, blev vundet af bl. a. Klovetroppens seniorer.

Her fortæller de om indtryk fra verdenskonferencen.

Det var en stor oplevelse. Vi følte, det var noget stort, vi var med til her, og som vi er med i — spejderbevægelsen.

Mødesalen med alle de fremmedartede spejdere, forskellige i farver, i uniformer, i sprog, nogle spejdere med hovedtelefoner (talerne blev oversat til andre sprog i „tænkeboxe“), skilte på bordene, der fortalte fra hvilke lande, de var, — ja, akkurat som vi har set det i fjernsyn og på billeder fra FN-konferencer og andre store verdensbegivenheder.

Vi fik lejlighed til at komme op og se på hele forsamlingen, en forsamling, hvor det internationale dominerede, men med kendte danske ansigter imellem — alle kammeratligt smilende til os.

Vi følte ansvaret ved at repræsentere alle vore seniorkammerater i Danmark, og vi føler trang til her at fortælle jer om den glæde og begejstring jeres håndarbejder blev modtaget med. Vi blev spurgt, om vi kendte „Hjortene i Odense“, om vi ville hilse „Pilene i København“ og mange andre patruljer, der havde sendt personlige hilsener med.

Jo, vi oplevede en masse, — Lady Baden-Powell's inspirerende tale, spillevende øjne og talende ansigt, præsentation af verdenskomiteen, lysbilleder fra hele verden, det festlige præg, da hele salen sang: „Det var en lørdag aften“ på 4 forskellige sprog, vore egne danske dygtige spejderkammerater, der talte, introducerede og sang på det fineste engelsk og fransk, alt sammen en dejlig oplevelse.

Vi mærkede også, at det engelsk, vi terpede i barneskolen, var noget værd — vi forstod og kunne gøre os forståelig, da spejdere fra Indien, Ceylon,

Korea, Philippinerne og fra mange andre lande kom og hilste på os, talte med os og forærede os venskabsemblemer, og vi blev inspirerede til at lære mere sprog og at arbejde med internationalt stof.

Ved aftenkaffen mærkede vi kontakten og venskabet mellem spejderne og landene, og ved søndagsfrokosten, hvor skilte med „no meat“ og „no pork“ fortalte om det internationale. Vi så i haven på Nyborg Strand en afdeling der kaldtes „silence“, med små kroge, hvor der var arrangeret blomster, planter, træstammer, hvor konferencedeltagerne af forskellig religion kunne finde ro og stilhed.

Vi — handicappede seniorspejdere — kunne næsten ikke tro, at vi fik denne oplevelse, og som Lise sagde på hospitalet efter sit uheld: Det var det værd, at have haft lov til at være med.

Det nytter noget at gøre et stykke arbejde, det være sig træning i spejderstof, arbejde med sprog, gå ind for en opgave — alle har en chance for at være med i internationalt spejderkammeratskab.

Hvad var så det bedste?

Hjælpsomheden lige fra vi ankom til „Skærven“ lørdag eftermiddag, til vi rejste søndag. Ole's og de blå og grønne seniorspejderes glade velkomst, Inger, Moti og Gunvers ustandselige omsorg, alle de små samtaler og håndtryk fra danske og udlændinge og som kulminerede i det smil og håndtryk hver af os fik af prinsesse Benedikte.

Alt sammen en stor og rig oplevelse, som vi er glade og taknemmelige for at have fået.

Klover-seniorpatruljen.

GLIMT FRA DEN 18. PIGESPEJDER VERDENSKONFERENCE – DANMARK 1963 ———→

Vinderpatruljen »Bæverne« fortæller om deres besøg på Verdenskonferencen

Aldrig har Bæverne været så reglementerede som lørdag den 22. juni, da vi mødte Solstrålerne på Københavns hovedbanegård for at tage til Verdenskonferencen på Nyborg Strand. For at lære hinanden bedre at kende, havde Solstrålerne og vi arrangeret en fælles søndagstur, før vi tog afsted.

De medbragte madpakker blev spist ombord på færgen, medens vi ivrigt diskuterede, hvad der skulle ske. På banegården i Nyborg blev vi afhentet af patruljeførerne fra troppene i Nyborg, som var en slags værtinder for os.

Kl. 20 ankom vi til Nyborg Strand, her blev vi vist ind i en stor sal. Salen var ganske tom. Det var en underlig fornemmelse at sidde der alene, men der gik dog ikke mange øjeblikke, før alle de delegerede myldrede ind. Vi blev placeret på de to første rækker, hvor bl. a. Lady Baden-Powell og spejdercheferne for de to danske korps havde deres pladser.

Mødet blev åbnet med en lysceremoni: På et bord var anbragt to lys, hvoraf det ene var tændt. En grøn og en blå spejder kom ind og fremsagde konferencens motto: LUE TÆNDES AF LUE, på engelsk og fransk, samtidig med at de tændte det andet lys ved det første flamme. Derpå sang vi nogle sange fra en sangbog, der var lavet specielt til konferencedeltagerne. Så stod Lady Baden-Powell på talerstolen og talte til forsamlingen, som var ganske stille.

Efter at Ladyen havde talt, kom Lotte Hermann op på scenen og reciterede et vers om regnbuen. Forsamlingen sang *Lue tændes af Lue* som kanon. Moti og Gunver fortalte om regnbuekonkurrencen på henholdsvis engelsk og fransk, både om rejseruterne og håndarbejdsopgaverne og motiverne på dækkeservietterne. For dem, der ikke véd det, kan vi fortælle, at kæmpehøj på engelsk hedder: a kæmpehøj, og på fransk: une kæmpehøj.

Så blev det vores tur til at komme på scenen sammen med de to andre vinderpatruljer, og derefter talte formanden for Verdenskomiteen og direktøren for Verdenskontoret. De fortalte om komiteens og verdenskontorets arbejde. Verdenskomiteens medlemmer blev præsenteret, og Dame Leslie Whately viste lysbilleder fra sine rejser.

Verdenskontorets arbejde er meget omfattende, og en direktør kommer ud for mange oplevelser. En lille ulve-

unge havde skrevet til hende, om de skulle være pennevenner!

Da selve mødet var forbi, kom Prinsesse Benedikte og Lady B.-P. hen og hilste på os sammen med en masse delegerede, der var meget taknemmelige for alle de mange håndarbejder, som de danske spejdere havde syet. De bad os bringe deres tak videre til alle de spejdere, som vi kom i forbindelse med, og som havde deltaget i konkurrencen.

Efter mødet var der dækket små theborde i spisesalen. Bordene var bl. a. pyntet med servietter fra konkurrencen, og det så vældig godt ud. Spejderne blev anbragt to og to ved forskellige borde sammen med delegerede fra forskellige lande. Ladyen satte sig mellem to spejdere fra patruljen og underholdt sig længe med dem. Selv sad jeg sammen med en mexikansk delegeret, og det var en fordel, for hun kunne tale dansk, da hun var gift med en dansker. Spejderne fik mange erindringsgaver af de delegerede i form af nåle, badges, tørklæderinge, flag m. m.

Nyborgpatruljeførerne havde været med til aftenen, og vi fulgtes nu ad til den spejderhytte, hvor vi skulle overnatte. Det tog sin tid, inden der blev nattero, for der var så meget at snakke om.

Næste dag skulle de fleste delegerede på udflugter. Vi blev vist rundt på Nyborg Strand af de danske senior-spejdere, der assisterede ved konferencen. Vi så paradepladsen, pressekontor, oplysningskontor, salgsbod og de udstillede opgaver fra regnbuekonkurrencen samt nogle af værelserne.

Om eftermiddagen var vi nyborgspejdernes gæster. De havde arrangeret en rundtur i Nyborg for os til Nyborg Slot, Nyborg Museum og kirken.

Vi er Moti og Gunver og ikke mindst nyborgspejderne meget taknemlige for den måde, de havde arrangeret vores week-end på.

Med spejderhilsen.

Merete Bak, Gladsaxe.

„Solstråler“ og „Bæverne“ fotograferet på Nyborg Strand under besøget på Verdenskonferencen.

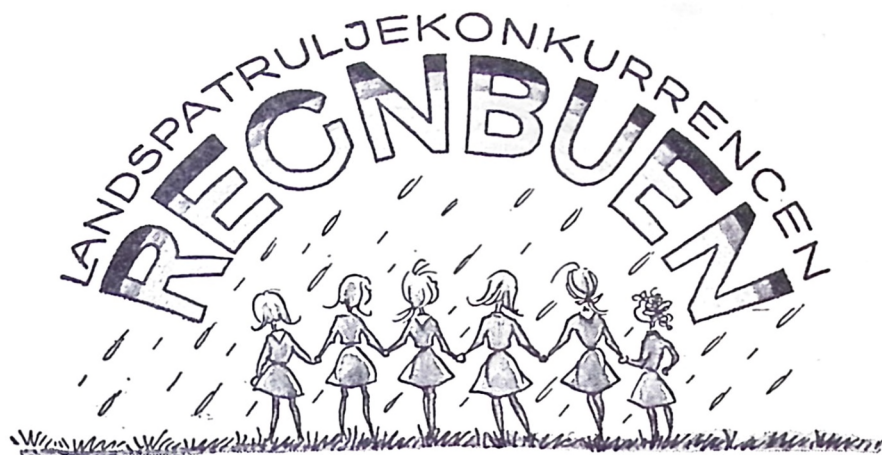

Tak til alle danske spejdere

fra den
18. Verdenskonferences
formand
Miss Anstice Gibbs

Jeg er netop kommet hjem til England efter den 18. verdenskonference på Nyborg Strand, og jeg har naturligvis forsøgt at fortælle jeres førere, hvor taknemmelige vi alle sammen er — alle vi fra hele verden — fordi den danske spejderbevægelse på en så storartet måde klarede opgaven som værtsland.

Både på Krogerup og Nyborg Strand sørgede jeres førere for os på en aldeles vidunderlig måde,

En tak fra Norge

I denne tid bugner vore skrivelser med takkeskrivelser fra alle vore gæster ved verdenskonferencen. I må vide, at alle, alle er glade for og fulde af beundring over jeres broderier!

Et enkelt af brevene plukker vi ud, fordi det siger noget om, at de ting, I har forarbejdet, er ting, der er i brug, og som altid vil minde deltagerne i verdenskonferencen om jer og vort land. Hør her:

Kjære alle spejdere „grønne“ og „blå“, alle de store og alle de små!

Jeg skulle ønske jeg over fjernsynet kunne sendt dere alle en hilsen

her fra hytta vår i Norges høyfjell i kveld. Vår lille speiderfamilie var samlet til fest efter at mor var kommet tilbake fra verdenskonferencen i Danmark. Vi er fire speidere, far og mor, Otto, ulveunge og Hannemor, meise!

Det hvitskurte langbordet var festlig dekket med de 4 vakre kuvertbrikene, blomster i begeret fra Gildene, kosten fra Svendborg var med sammen med en nydelig liten fugl fra festkvelden i Odense. Serviettene som vi fikk ved festlige anledninger lå der og gledet oss med sine vakre motiver. To utendte lys i kobberstaken stod ferdige for å bli tent av fyrstikk

fra en stor, brodert fyrstikk-eske laget av de flittige speiderhender i Danmark. Samlet rundt bordet tente vi lysene, det ene med det andre, og vi sa orden „Lue tendes af lue“. Vi takker dere for det lys og det forbilde dere alle ga oss under verdenskonferencen, og vi sa til hverandre her, at vi også gjerne vil få føre lyset videre i takknemlighet over hva vi selv har fått!

Puten med „Prinsessen på ærten“ lyser opp i sofakroken vår, og bærenettet skal glede meg under min daglige husmorhandel! Det dufter av dansk sigar i stuen, og mannen min bruker selvsagt askebeger med bilde av H. C. Andersens hus i Odense! Dansk skinke og spegepølse gleder stort vore norske gæster.

Takk, takk, takk for alle de festlige gavene, og vi sender en spesiell hilsen til: Delfinerne og 2. Svendborg trop, „Vildænderne“ 1. trop, 1. Esbjerg div., „Egevang flok“, Sct. Georgs Gilderne.

Men mest takker jeg for varme smil og tjenstvillighet og åpent vennessinn fra alle jeg møtte, takk til åpne og gjestfrie hjem i Odense og Nyborg. Ordene fra verdenssangen gjorde dere alle til virklighet: „To give to all, both great and small, all we can give“. Og mens tankene går i takknemlighet til „Det stille hjørne“ ber jeg: „Gud velsigne alle Danmarks speiderpiker“.

Hjertelig speiderhilsen!

Hanna Romfo, Norge.

og jeg vil gerne have, at I skal vide, at vi alle beundrede dem, fordi de tænkte på hver en lille ting, som kunne få os til at føle os hjemme og glade, mens vi var sammen med jer i Danmark. De gjorde det meget lettere for os at gøre det arbejde, vi var kommet for at gøre på konferencen, og vi nød alle at være i jeres dejlige land.

Jeg er sikker på, at jeres forere vil fortælle jer om konferencen, men jeg vil specielt gerne takke alle jer, som havde hjulpet til med at lave de yndige gaver, vi fik, og dem, som deltog i den smukke åbningsceremoni, og også dem, der underholdt os i Den fynske Landsby og på Juelsberg. Vi var glade for at møde nogle af jer ved disse lejligheder og i Odense. Jeg ville ønske, vi kunne have truffet jer allesammen, så vi kunne have takket hver enkelt af jer på alle vore forskellige sprog.

Når I læser dette, vil de fleste af os være vendt hjem og er sammen med vore egne spejdere igen. Kan I forestille jer, hvordan de allesammen vil flokkes om os for at beundre jeres smukke puder, dækkeservietterne og indkobsnettene og de vidunderlige ting, som blåmejerne havde lavet til at pynte bordene med ved middagen i Odense.

Vi var så glade for tændstikæskerne og notesbøgerne og folderne med de billeder, I havde fundet. Jeg er sikker på, at der vil være mennesker i hele verden, som i år vil finde jeres skønne danske korssting mellem gaverne under deres juletræ.

Vi vil aldrig glemme den vidunderlige tid, vi havde i Danmark, og I skal have hjertelig tak for alt det, I gjorde for os.

Vi ønsker jer alt godt, held og lykke med jeres lejre i år og med alle jeres planer for fremtiden.

„Spejderhjælp“ – for 4. gang!

- IGANGVÆRENDE BØRNEHAVE
- NY BØRNEHAVE BYGGES
- BEHOV FOR BØRNEHAVE – MEN MIDLERNE MANGLER
- △ SMÅBØRNSSTUE

Raske børn hjælper...

Fra den 16. til den 22. september skal vi igen vise, at spejdere både kan og vil hjælpe. Under mottoet „Raske børn hjælper syge børn“ beder vi jer om at tjene et beløb ved havearbejde, frugtplukning, børnepasning, bilvask, byzerinder eller lignende, og alle disse beløb indgår i „Spejderhjælpen“, der i de sidste 5 år har kunnet fordele mere end 1 million kroner til hjælp for børn i Danmark, på Grønland og i udlandet.

I år skal „Spejderhjælpen“'s midler anvendes til 2 hovedformål:

Vi vil bygge en børnehave i Holsteinsborg på Grønland, og de fleste af pengene vil vi igen i år anvende til at hjælpe spedalske børn.

For 20 kroner kan vi behandle et spedalsk barn i et helt år, og vi ved, at vi kan helbrede dem.

Vi er næsten 100.000 spejdere i Danmark, og selvom det kun er et lille beløb, som hver enkelt af os skal indtjene, bliver det alligevel til en vældig hjælp, som vi i fællesskab kan yde.

Sidste år fik vi penge nok til at behandle 10.000 spedalske, og det kan vi også få i år, hvis du og dine kammerater vil hjælpe os – *tænk på, at for 20 kroner kan vi hjælpe et spedalsk barn i et helt år.*

Det er ikke noget stort arbejde for hver af os, men tilsammen betyder det uendelig meget, og vi har lov til at være stolte af, at danske spejdere i fællesskab kan yde så stor en hjælp.

Erik Østergaard

Vi hjælper de spedalske børn i Indien

Red Barnets hospital i Pogiri i Indien er nu færdigbygget og er fuldt belagt med patienter, som på grund af spedalskhed har fået så store sår, at de i en kort tid må have særlig pleje, men ellers foregår behandlingen ude i landsbyerne. Mere end 10.000 spedalske er i behandling. De danske sygeplejersker, der hver morgen starter fra hospitalet for sammen med de indiske medarbejdere at behandle de syge på klinikkerne ude i distriktet, fortæller, hvor store fremskridt de kan se på de mange børn, som nu er kommet under behandling, og som ellers ville være sikre på at blive mere og mere lemlæstede, efterhånden som sygdommen udvikles.

Men ikke alene kan vi hjælpe den enkelte til at blive rask — vi kan også forhindre, at flere og flere bliver smittede. Det er nemlig således, at når de spedalske får medicinen, bliver de efter en vis tids forløb „negative“, så de ikke kan smitte andre. Når vi efterhånden får alle de spedalske i behandling, vil vi på den måde standse smitten, og til sidst vil sygdommen være udryddet.

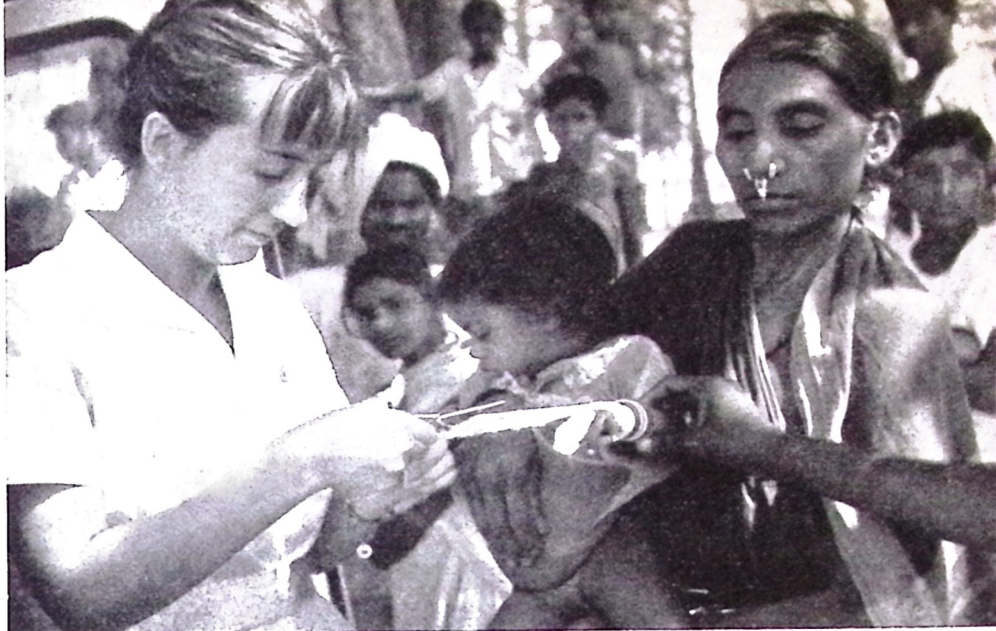
Det vil nok vare 10 år, inden vi har sygdommen helt under kontrol i det store distrikt, vi arbejder i, men det går fremad — ikke mindst takket være hjælpen fra danske spejdere.

RED BARNET

En ny børnehave på Grønland

„Spejderhjælpen“s bestyrelse har besluttet at anvende en del af „Spejderhjælpen“s midler til opførelsen af en ny børnehave i Holsteinsborg, hvor der er alt for lidt plads i den nuværende børnehave.

Også for de grønlandske børn er det dejligt at få lov til at være i en børnehave om dagen og lege med alt det dejlige legetøj, og det har også stor betydning for de grønlandske børn, at de kan få udviklet deres færdigheder, men det har endnu en be-

tydning, der netop i Grønland er meget vigtig, og det er, at børnene allerede i børnehaven begynder at lære det danske sprog. De kan jo kun tale grønlandsk, og de skal alligevel, når de skal gå i skole, lære det danske sprog, så de senere kan få en uddannelse og læse danske bøger. Når det er så nødvendigt for de grønlandske børn og unge at lære dansk, så skyldes det, at man ikke har ret meget grønlandsk litteratur, og man ville derfor være afskåret fra både en hel masse dejlige oplevelser med gode bøger, men også fra en uddannelse, hvortil man behøver at læse.

„Baggårdsbørnene“

Mange af os synes sikkert, at de fleste børn i vores land har det godt og ikke trænger til hjælp, men der er alligevel en gruppe børn, der nu og da behøver en håndsrækning, og det er navnlig de børn, der bor i København i de kvarterer — på Vesterbro, Nørrebro og Christianshavn — hvor gaderne er små, og hvor der findes mange små, mørke lejligheder ud til baggårdene, og hvor der ikke er tilstrækkeligt med legepladser eller grønne områder.

Til daglig klarer børnene, der bor sådanne steder, sig, men hvis nu et barn fra et af disse kvarterer f.eks. har været syg og enten har ligget længe på hospitalet eller måske ligget

syg hjemme, så kan det være næsten umuligt at blive helt sund og rask igen, fordi man trænger til meget frisk luft og god mad, og man trænger til at være ude, hvor der er skove og marker.

„Red Barnet“ har allerede fået støtte fra „Spejderhjælpen“ til gennemførelse af et par feriekolonier, og det er en stor glæde for „Red Barnet“, at spejderne har villet være med til at hjælpe de børn, der ikke havde så gode forhold, som de fleste andre. Når man mange gange har været med til at sende et hold blege og trætte børn afsted på rekreation, så er det hver gang en stor glæde at se børnene vende tilbage med glade, smilende øjne og røde kinder.

Som spejder kan man med god ret kalde det en god gerning at være med til at hjælpe „baggårdsbørnene“.

Borge Thofner
generalsekretær

FROMSE

Fromse døde en junimorgen og med hende en epoke i DDP.s historie.

Vi, der nu er ældste generation, mindes dem, kredsen af førere med centrum i Korinth, der så dygtigt og med så stor ildhu ledede korpset før sidste verdenskrig.

Men Fromse var noget helt for sig selv. Hun havde i bedste og reneste forstand en hellig ild glødende i sig.

Hun startede i Sønderjylland efter første verdenskrig, og efterhånden som Hanfromse, vor huskomponist gennem mange år, bogstaveligt skiftede station, oprettede Fromse nye troppe, hvor hun kom frem.

Tidligt var hun med i internationalt spejderarbejde — jeg har nær sagt, inden dette var opfundet, i hvert fald inden det for det store flertal af os var andet end store ord og sange.

På sine utallige rejser til Østrig og Ungarn hjalp

hun dem med spejderarbejdet der; sidste sommer var hun, selv hundesyg, på rejse i Ungarn for at uddele tøjpakker og trøst til gamle spejdervenner, som nu havde det miserabelt.

Utrættelig, men ikke utrættet, rejste hun ud over landet til det sidste og fortalte om det, som hendes hjerte var ved at blive slidt op af: det vældige spejdersosterskab i verden.

På Jægergaarden står nu i et skab hendes dukker fra de mange rejser. De står der, store og små, i nationaldragter, og alle har de en historie at melde, og hvis det pusler i østfløjen ved nattetid, ja, så er det fromsedukkerne, som strækker benene og danser danse fra hele verden og fortæller hinanden om, hvordan Fromse fik den ene af en flygtning, som syede dens tøj af stumper, den anden af en glad spejder i en lejr langt, langt borte, og den tredje kom måske i en pakke over flere grænser fra en lille spejder, der ville takke for en god peninde, hun havde fået gennem Fromses store virksomhed de sidste år, postboxen. — En anden vil en dag sidde med de mange breve og gå ind i bevidstheden som postboxsekretæren; nye mennesker tager de gamles arbejde op, men der var noget hos Fromse, som ikke kan erstattes, og det var den ild, jeg skrev om først, den uudslukkelige begejstringens ild. Det var et frygteligt tab for hende, da Hanfromse kort efter jubilæumslejren døde; det var et tab, hun ikke kom over, det satte sig i hende som en uro, men hun vidste at vende den uro til stadig spejderaktivitet, selv fra hospitalssengen passede hun sine korrespondancer. Og der var aldrig i hende skygge af tvivl om spejdersagens rigtighed.

Fromse døde midt under den verdenskonference, hun i årevis havde glædet sig til at opleve. Lady Baden-Powell talte den morgen, hun døde, smukke ord om hende, og spejderførere fra hele verden rejste sig i ærbødighed for at mindes en god dansk fører, nogle kendte hende, men alle forstod, at hun havde været af format. Smukkere minde kunne hun ikke ønske sig.

Der var i gamle poesibøger et lille vers, som jeg alle dage har syntes passede så godt på Fromse, idet jeg ved ordet „barnlig“ forstår noget rent, umiddelbart og godt:

*Og kan du igennem din id og din dåd
bevare dit barnlige sind til det sidste,
da har du regnbuen over din gråd,
da har du glorie over din kiste!*

A.H.

En dansk-engelsk swaheli-kikuyu'nsk trop i Kenya

Denne beretning skal indledes med en lille sidste hilsen fra Fromse.

Fromse har givet os meget gennem den glæde og begejstring, hun selv følte for spejdersagen, og som hun aldrig var bange for at vise — hun kunne simpelthen ikke holde den tilbage. Når Fromse oplevede noget godt, måtte hun straks dele det med andre.

I maj måned var Fromse i Maribo, og derfra sendte hun dette brev til „Pigespejderne“. Hun måtte fortælle om „Kitte“ — Kirsten Mehlsen, en gammel spejderskoleelev, der har oprettet en trop i Kenya. Fromse skrev:

Nu skal I høre om Kittes piger.

„Kitte“ er gift med en bestyrer af en farm, og ganske naturligt måtte „Kitte“ lave en spejderpatrulje for farmens piger. Der skulle være patruljekonkurrence, Kittes patrulje består udelukkende af farvede piger, de skulle naturligvis med, der deltog helt hvide patruljer og blandede. Hvem vandt, tror I? Det gjorde „Kitte“s piger, og hvem tror I, der var tilstede, selve Lady Baden-Powell, og hun hilste naturligvis på den vindende patrulje. Lady Baden-Powell spurgte, hvorfra Kitte kom, da hun kunne høre, hun ikke var englænder. „Kitte“ fortalte, hun var fra Danmark. „Fra Fromses land,“ udbrød verdenspigespjederchefen.

„Kitte“ kommer til spejderskolens jubilæum, ligeledes en elev fra Madagaskar, hun har også fået startet en patrulje dér.

HURRA for spejderbevægelsen, for Spejderskolen og for „Kitte“.

Fromse.

Kitte fortæller:

Jeg har nu i ca. 14 år boet i Kenya — på en kaffefarm 7 miles udenfor Nairobi — men det er først de sidste 2 år, det har været mig muligt igen at tage aktiv del i spejderarbejdet. Den 22. februar 1961 startede jeg en lille trop her på farmen, bestående af ca. 20 kikuyupiger i alderen 10–15 år, hjulpet af deres lærerinde, som påtog sig at oversætte det mest nødvendige, men ellers hurtigt viste sig ikke at ha' meget at sku' ha' sagt. Hun er nu blevet afløst af en meget mere kompetent lærerinde fra nabofarmen.

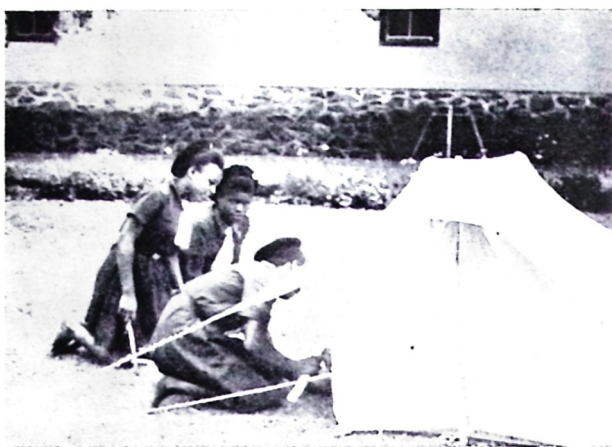
Vore møder bliver holdt i selve skoletiden, d.v.s. een eftermiddag hver uge, da de fleste børn har så langt at gå, når skolen slutter kl. 4, at de ikke ville kunne nå hjem inden, det bliver mørkt (året rundt mellem 18,00–18,30). Arbejdet går meget langsomt efter europæisk målestok. Vi benytter os af

diverse fagter og gebærder, samt en vidunderlig blanding af dansk-engelsk-swaheli-kikuyu (der tales 54 forskellige dialekter i Østafrika alene, så det er jo egentlig ikke noget at bekymre sig over!). Trods visse tekniske vanskeligheder lykkedes det dog vor lille knap 2 år gamle trop (1st Chelita) i efteråret at vinde én af de 2 fine sølvpokaler — vandrepokaler —, som bliver givet som præmie i den årlige landsturnering — én for junior- og én for seniorspejdere, og som vi iøvrigt havde den store ære at få overrakt af Lady B.-P. selv, da hun i januar opholdt sig nogle uger her i Nairobi. Det var unægtelig en stor opmuntring og ansporing til yderligere virksomhed inden for troppen. Pigerne selv er meget ivrige; men som overalt i verden lider vi her

under det samme problem: mangel på gode ledere. Jo mere vi nærmer os selvstyre, jo flere europæere, der rejser ud af landet, jo vigtigere bliver det at finde nye måder at fortsætte arbejdet på. Der forsøges f. eks. flere steder med et system af fastlagte møder, som bliver sendt til, eller afhentet af de respektive troppe, som så arbejder så godt de kan i patruljer. De mødes til et stort fællesmøde hos den stedlige divisionschef en gang hver eller hveranden måned for at få råd og hjælp til prøverne etc. Denne metode sparer til en vis grad tropsførere og virker samtidig stimulerende på de enkelte patruljer til at gøre deres bedste.

Vi fejrede i år „Thingkingday“ med en lille ceremoni, hvor spejderne to og to kom op og lagde deres 10 cents på vort tropstæppe — imellem sig holdt hvert par 1 papirflag fra alle mulige forskellige lande, som de så nævnede navnet på og sendte en hilsen til samtidig med, at de lagde pengene. Bag-

efter kom 10 piger op, én ad gangen, med et tændt lys og sagde hver sin del af spejderloven, samtidig med at de stillede lysene i en cirkel omkring tæppet. Til slut bandt vi en ring af lige så mange små stykker snor, som der var spejdere, og sagde alle i kor spejderløftet, samt et motto, som vi lærte af Lady B.-P., da hun fornylig besøgte Kenya:

Good, better, best,
never let it rest,
untill good is better,
and better — best!

og så sluttede vi som altid med tapto.

Da jeg lidt senere talte med nogle af forældrene, som vi specielt havde inviteret, for at give dem lidt idé om, hvad vi prøver at lære deres børn, sagde de alle, at loven og løftet syntes de var storartet, — men de mærkelige „papiersmønstre“, pigerne bar imellem sig, dem ku' de da ikke se nogen idé i! Selv det britiske flag var der ingen, der kendte! Men der kom dog mere end 200 10-cents ind den eftermiddag, bare hos os, til hjælp for spejdere over hele verden. Det er måske ikke meget i penge, men det viste dog tegn på interesse for sagen. „Kitte“

Til Spejderskolens jubilæum, hvor „Kitte“ og hendes kammerater havde 25-års jubilæum, traf jeg „Kitte“, og fik lov til at bringe hendes historie i „Pigespejderne“.

Senere har vi fra Kenya fået dette lille brev:

SIDSTE SPEJDERNYT FRA KENYA

Cheleta Estate, juni 1963.

Vort første tropsmøde efter min tilbagekomst gik hovedsagelig med at vise fotos og gaver fra Danmark og berette om mit besøg på Spejderskolen, som jo fejrede sit 40-års jubilæum i år. For at gøre det hele mere levende for pigerne havde jeg taget

en del farvelysbilleder med, og jeg skal love for, de gjorde lykke! Jeg havde aldrig troet, at børn, som ellers i det daglige så at sige aldrig giver deres folclser til kende, i den grad skulle kunne lægge glæde og begejstring for dagen!

Jeg lod dem se billederne enkeltvis i en View'er, som gik fra hånd til hånd. Den første, som fik lov til at kigge, tror jeg næsten fik et chok af overraskelse over synet af det lille paradis, som så uventet åbenbarede sig for hende. Munden stod ikke på hende: Ai-ai-ai-ai! o. s. v., og på et uforståeligt Kikuyu beskrev hun så i ophidsede vendinger, hvad hun så, mens de andre lo og snakkede med! Efterhånden som „trylledåsen“ gik raden rundt, steg begejstringen — de fleste af børnene var så betagede af, hvad de så, at de m å t t e lange en hånd ud og holde fast i den nærmeste kjole, arm eller knæ, og flere af billederne fik endog en langstrakt, taktfast klapsalve!

Selv morede jeg mig vidunderligt over en sådan spontan glæde, som kom helt bag på mig — man vænner sig jo til deres til en vis grad passive reaktion på alt det nye, de bliver præsenteret for. Men det fik mig iøvrigt til at tænke på en anden gang, hvor bolgerne også gik højt. Det var, da vi sidste år var inviteret ind for at se dronningens fødselsdagsparade udenfor regeringsbygningen i Nairobi. Der var vel en 30—50 pigespejdere samlet fra vor division, som i forvejen havde fået nogle instruktioner om, hvornår de skulle stå ret, hilse etc. — og også en advarsel om i k k e at blive forskrækkede, når de store kanoner blev skudt af, 3 gange 7 skud i forbindelse med de lobende geværssalver, som en del af denne meget imponerende ceremoni.

Men hvem der glemte alle gode råd, samt deres sunde fornuft, var vore sorte piger! — Måske var det bare een eller to, der blev grebet af en uovervindelig angst og ved de første skud smed sig skrigende på jorden med hænderne for ørerne med det resultat, at panikken bredte sig som en lynild, og i løbet af et øjeblik lå næsten hele flokken i en skrigende, rystende hob, som det tog både humoristisk sans samt mere håndfaste metoder at få tilbage i ordnede rækker igen!

Men det var sidste år. — I år var der ingen panik og kun ganske få, som dukkede ned og gemte sig bag kammeraterne, trods det, at der var flere af de mindreårige med end tidligere. — Bagefter kom en af mine piger stolt hen og sagde til os, at næste år ville ingen af dem være bange — der skete jo ikke noget

Nej, tænkte jeg, men hvem ved, om der næste år i det hele taget bliver holdt en fødselsdagsparade for den engelske dronning her i Nairobi. „Kitte“

I MÅNEDENS INTERVIEW fortæller en gæst fra Vestafrika om, hvordan det er at være

Spejder i Sierra Leone

Dolly Abayomi-Cole kommer fra Sierra Leone, et af de nye lande i Vestafrika. Landet har været selvstændigt i 2 år.

— *Hvordan er det at være spejder i Sierra Leone?*

— Vi har haft spejderarbejde siden 1924, det er startet af englænderne. (Jeg ser, Dollys emblem er som det engelske, blot med et SL midt i kloveret.)

Men det er selvfølgelig kun de piger, der går i skole, der kan blive spejdere — tilføjer hun, det når ikke rigtig ud til børnene i de landsbyer, hvor der ingen skoler er.

— *Jamen, går da ikke alle i skole i Sierra Leone?*

— Nej, desværre ikke — vi har ingen statsskole, så det er kun de folk, der har råd til det, der kan sende deres børn i skole. Det er også vældig svært at få udbredt spejderideen, for befolkningen hjemme hos os er opdelt i ca. 16 forskellige stammer, der taler vidt forskellige sprog, og vi mangler både spejderhåndbøger og materiale, men allermest en lønnet træner, der kunne rejse rundt og hjælpe førerne. I det nye land er det også vældig svært at få kvinderne til at blive førere, de har nemlig så meget andet at passe, og de unge piger i landsbyerne er bange for, at mændene ikke vil gifte sig med dem, hvis de bliver spejdere. Men de piger, der får en uddannelse, får en mere moderne indstilling og vil gerne være med. Spejderarbejdet i de større byer bliver værdsat, fordi spejderne har taget sig af opgaver som indsamling til hospitaler, hjælp til blinde børn og lig-

nende. Spejderne hjælper deres kommune med mange ting.

Dolly var meget interesseret i arbejdet med handicappede piger i Danmark og håbede, at det også var noget, de kunne tage op hjemme hos hende.

— *Hvad laver man så ellers som spejder i Sierra Leone?*

— Man holder af at tage i lejr — men kun i hus, aldrig i telt. Man tager ud og overnatter på en eller anden skole — sover på en madras på gulvet, men laver mad under åben himmel. Dagen går med lege, spændende løb og konkurrencer, man underholder hinanden eller har diskussionsgrupper. Religionen spiller en stor rolle i Sierra Leone. Vi har en masse forskellige religioner og kirke-

lige retninger, både muslems, protestanter og katoliker. Det kræver af os en stor forståelse og respekt for anderledes tænkende, men det er vi opdraget til, og det er egentlig ikke noget stort problem.

— *Har pigerne i Sierra Leone interesse for spejdersagens internationale side?*

Dolly ser ud, som om hun blev forundret over mit spørgsmål. — Det kan du tro, og de er meget ivrige efter at komme i kontakt med andre og at lære af andre.

Vi håber så, at de selv vil rejse ud i landsbyerne og udbrede spejdersagen gennem det eksempel, de viser som dygtige mennesker med forståelse for andres meninger og problemer. KAT.

UD I NATUREN med MANDEN FRA SKOVENE

Skovsøen

Det er slet ikke nødvendigt at rejse til fjerne og fremmede lande for at opleve eventyret. En ganske almindelig sø i en almindelig skov giver oplevelser for den, der bruger sine øjne. Hør blot:

Skjult mellem tavse rækker af mørke graner, der sagte duver i forårsblæsten, ligger søen som et blankt, levende øje, årvågent spejlende hver sky, der driver over. Altid er den stille og mørk, og de svajende graner hvisker om tidernes skiftende spil.

Engang i tidernes morgen blev den til i smeltet vandet fra de store bræer, siden hen var regnvand og en eneste kilde dens store fornyer, at ikke de skabninger, som færdes langs bredden og i dens hemmelighedsfulde dyb skulle forsvinde.

En forårsdag sad en ung pige i det blomstrende hjertegræs ved dens bred. Her var fred for bilhorn og reklamebrøl fra civilisationens aldrig hvilende højtalere — og måske var det denne stilhed og stedets uberørthed, måske var det Pan selv, der hviskede sit løsen i den unge piges øren, hvem ved? men hun gled ind i en dvale, det var, som gled et tæppe til side for en hel anden verden.

Søen lå der stadig og glitrede, men skoven var borte. Ned over skrænten luntede en bjørn — den snusede og vejrede mod vinden, drejede det tunge hoved spejdende mod søens fjerneste bred. En svag duft af brænderøg sporedes i den rene luft. Nu så hun pludselig stenalderfolkets lejr derovre. Hun så de skindklædte skikkelser færdes langs bredden, fiskende og jagende, medens brune børn legede i sandet om det rygende bål.

Billedet skiftede. Borte var bjørnen og lejren dernede. Spredt mellem lave træklynger arbejdede nye

mennesker med tvegede grene i den sandede jord. Korn spirede frem og husdyr græssede i skyggen af bronzealderens sidste kæmpehøj.

Atter skiftede billedet. Træerne og den dyrkede jord var borte. Lyngen havde bredt sig og i det årle gry lod urfuglens skogren fra den mossede sten på kæmpehøjens top. Vesterude hørtes hjejlsens langtrukne fløjt. Fremmede horder krigsfolk til fods og til hest forlod hærvejen og trængte ned over skrænterne til søen for at drikke og vaske deres sår.

Igen skiftede billedet. De store rullesten var dækkede af mos, skoven rejste sig i blånende dis over fjerne dale. Højt over søen stod nu slanke graner og røde skovfyr på vagt.

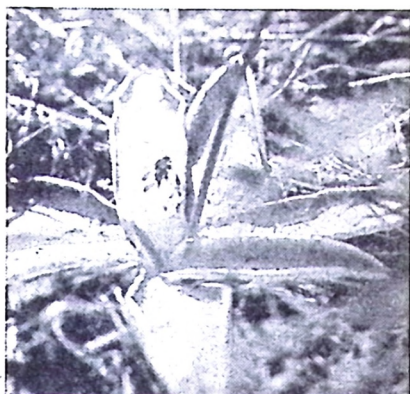
Rejsen var endt, og den unge pige er atter tilbage i virkelighedens korte nu. Men søen er stadig en eventyrsø, hun øjner de mange små og store skabninger omkring den, som før var skjult for hendes blik.

Dybt nede i søens natsorte vand vandrer de store flodkrebs, hvis forfædre fulgte med varmeperioden herop til landet i borealtiden. Baglæns og lynhurtig smutter de fra huller og sten til nye skjul — over dem og under dem lurar kæmpestore aborrer med grådige kæber. Søens eneste lappedykker jager også i dybet efter skjulte ofre og inde mellem sivene tegner vandrotten kiler i den glasklare flade.

Skjult mellem svajende hjertegræs og duftende kabbelejer breder nogle underlige planter indbyggende de stjerneformede blade — vé den flue, der søger sig en hvileplads på deres skinnende blade. Øjeblikkelig udsøndres en klæbrig vædske, så fluen hænger fast. Langsomt begynder den nærmeste bladrand på den kødædende plante at rulle ind over det sprællende insekt. Snart er det skjult og

Kødædende plante (Vibefedt) i enggræsset.

*En flue satte sig
på et blad —*

*Det begynder straks
at rulle ind over byttet.*

*Dagen derpå åbner det sig atter — nu
kun de hårde dele tilbage af fluen.*

dets livs safter vandrer videre i naturens store kredsløb. Når bladet åbner sig påny, ligger tilbage kun de hårde kitindele af den skabning, som før boltrede sig i solen på glasklare vinger. På den stenede skrænt ved kæmpehøjen soler hugormene sig før bejlerfærden og inde under den knudrede eg tumler dværgspidsmusen i de visne blade med en stor rovbille, der vel i kræfter, men ikke i forslugenhed kan måle sig med dette landets mindste pattedyr, hvis krop ikke er stort over 2 centimeter. Frem fra skovskjulet glider duehøgen med duvende kast. Legende let ser det ud — men alvor er det. Den

kurrende due i skovfyrren tier og prøver at redde sig ved flugt. For sent — endnu før øjet fatter bevægelsen, stryger høgen om skovpynten, tynget af en byrde. Tilbage i luften hænger en sky af løse dun, som langsomt søger til ro på vandets blanke flade.

— — —

Danmark ejer endnu megen uberørt skønhed, og jeg tror, at den ungdom — en stor del af den — som vokser op i tiden, også har evnen til at se de værdier, vi ejer ude i naturen. De vil være med til at værne om dem, til gavn for dem selv og til glæde for de kommende slægter.

*På søens bund
lurer flodkrebs og aborre
på hinanden.*

Patrulje- HJØRNET

Vi havde haft en dejlig lejr.

Så mødtes vi til lejrmode og snakkede om oplevelserne og sang mange af de sange, vi havde sunget i lejren, og så fotografier fra lejren, som nogen havde med. Der var ingen der tænkte på, at det var Elses sidste mode — for til sidst. Vi vidste jo godt, at Else skulle holde op som tropsfører efter sommerferien. Hun havde flere gange fortalt os, at hun ville tage med os i sommerlejr, og så ikke mere, for hun skulle rejse til København og læse, men vi havde vist glemt det igen.

Ved slutningen af mødet læste hun for os af Junglebogen, det sidste afsnit, hvor Mowgly tager afsked med ulvene for at gå tilbage til sit folk. Og så sagde hun, at hun havde været glad for at have os, og at hun gerne til afsked ville give os en lille gave. Hun havde købt en fin dagbog, og den skulle troppen have. Hun sagde, at den skulle fyldes med gode oplevelser, — der var meget stille, da hun sagde det. Vi sang „Nu flyver mørkets fugle ud“. Efter sidste vers var der igen helt stille. Så rejste Else sig op og sagde: Tak for godt kammeratskab! Hav det godt! — og så gik hun.

Vi så på hinanden. Hvorfor havde vi ikke selv sagt noget? Een burde have sagt tak til Else. Hvorfor havde ingen tænkt på, at hun skulle have haft en gave — eller bare en blomst? Eller blot et par ord til tak for et helt års arbejde som tropsfører. Der var ikke rigtig nogen, der havde foretaget sig noget. Den ene troede vel, at den anden gjorde det — og skod det fra sig. I lejren havde et par af patruljeførerne talt om, hvem der skulle være tropsfører, men — først nu kom vi til at tænke på at sige tak til Else, og nu var det for sent!

Ingen havde sagt tak!

Gamle Ræv.

HEJ, SPEJDERE! Kom og kik, her er en sjov leg:

FEMØRESLEG

Patruljen sætter sig på hver side af et bord, så de på den måde danner 2 hold (ulige antal gør ikke noget). Det ene hold får 5-øren, den vandrer så fra hånd til hånd under bordet. Pludselig siger det andet hold „hænderne op“. Holdet med 5-øren skal lægge deres knyttede hænder op på bordet. Det andet hold bliver enige om een af de 3 ting holdet med 5-øren skal gøre, f.eks. „lave klask“, „kravle“ eller „spidsrod“.

„Klask“ består af, at alle løfter hænderne i vejret og man tæller til 3, idet man på 3 klasker hænderne i bordet, så fingrene er helt strakte. Det modsatte hold skal så gætte hos

hvem, og i hvilken hånd 5-øren gemmer sig.

„Kravle“ vil sige, at de knyttede hænder langsomt strækkes ud over bordpladen, så de bliver helt strakte. „Spidsrod“, en 5-øre anbringes i hånden, sådan at den bliver siddende, når hånden stiller sig på fingerspidserne. Det modsatte hold skal altså gætte hos hvem, og i hvilken hånd 5-øren er. Gætter holdet rigtigt, skal 5-øren afleveres.

Legen er god til patruljemødets hyggelige og sjove 10 minutter. Men pas på, at hele mødet ikke går med legen. — God fornøjelse. *Strit*

Ud på tur til fods eller på cykel

Når man drager ud på vejene til fods eller på cykel, gælder det om at sikre sig mod at komme i uheld, skriver „Trafikanten“, og det gøres først og fremmest ved at underkaste sig de gamle, elementære, men så gode regler, der for gåendes vedkommende kan sammenfattes i følgende:

Gå altid i vejens venstre side, sørg for at bære noget lyst, lad være med at gå flere ved siden af hinanden, når kørende nærmer sig, og vær ikke bleg for at trække ekstra ud i vejskanten eller grøften, hvis det tegner til at blive nødvendigt. Stødighed fører ikke til noget godt her. Husk på, at blæsten og samtalen i forbausende grad kan forhindre, at man hører trafikken.

For cyklisterne gælder det, at man kun bør køre to og to, hvor det er helt udelukket, at man ikke kører i vejen for bilerne. Pas på ikke at slå „slag“ med styret under kørslen. Sørg for, at lyset er i orden, og at katteøj (evt. elektrisk baglygte) og reflekser er intakt. Se meget omhyggeligt tilbage for tegning og manøvrer, og husk, at nye og ukendte steder rummer mange faldgruber.

Men hertil kommer for cyklisternes vedkommende det meget vigtige og alt for upåagtede, at bagagen skal være anbragt, så at cyklen er lige så sikker og manøvreedygtig, som hvis man slet ikke havde bagage med.

Bagagen bør først og fremmest være anbragt over eller ved siden af baghjulet. Her har man chancen for at holde tyngdepunktet på et rimeligt niveau. Og denne bagage skal så placeres nogenlunde symmetrisk, så at tyngdepunktet også forbliver i cyklens længdeplan. Men bagagen bagpå må ikke under nogen omstændigheder skjule katteøj eller reflekser, og den må ikke kunne rage ind i baghjulet.

Ikke sjældent er det nødvendigt også at have bagage på styret, og det kan nogenlunde gå, når blot den er placeret rigtigt og surret godt fast. Derimod er løse ting, der hænger og dasker på eller ned fra styret, af det onde. Desværre er det meget almindeligt, at tasker og lignende hænges over styret. Hvis de, der bærer sig sådan ad, vidste, hvor mange ulykker der er sket ved, at knæet er stødt imod en taske, så at cyklisten har måttet slå et lille slag med styret og er stødt på en bil, der i det samme passerende forbi, ville styret omgående blive støvsuget for løse ejendele. *Kk*

Svar til NORDEN DRØFTER:

„DE, SOM ER UDENFOR“

Et svar fra Norge

Husk fotokonkurrencen
inden 1. oktober.
Se „Pigespejderne“ nr. 5.

Jeg har tænkt en del over dette her problem. I min klasse går der en pige, som jeg tænker på i den forbindelse. Hun er lille og *ubetydelig*, og ikke særlig dygtig i skolen. Det er selvfølgelig ikke nogen større fejl, men på en eller anden måde er hun uden for kammeratskabet.

Nu har hun forsøgt at købe sig til vor venlighed gennem lofter om gaver og ved at uddele en masse slik. Hendes familie er ikke særlig velstillet, derfor kan hun ikke give os alt, hvad hun lover. Det får os selvfølgelig til at synes endnu dårligere om hende, men det forstår hun ikke.

Lige i øjeblikket ligger hun i med klassens skrappeste pige og laver ansigtet til med sminke, i virkeligheden

er hun bange for hende, og det virker så ynkeligt.

For at hjælpe hende, tror jeg, hele klassen må samarbejde.

Hvis alle afslog hendes lofter om billeder af filmstjerner, slik etc. (lad så gå, at man spiser de godter, hun giver os) — og det vigtigste — hvis vi var rigtig venlige imod hende, så tror jeg, hun kunne blive en rigtig *flink* pige.

Hvis vi så kunne få pillet den idé ud af hovedet på hende, at det ikke altid er så smart at udelade lektielæsning, så blev hun måske helt antagelig i skolen også.

Kerstin „Kack“ Werner,
patrull Ekorren,
Karlstad, Sverige.

Hvis dine plasticallerkener og kopper ikke kan blive rene efter lejren, så giv dem en grundig omgang. Brug aldrig skurepulver — det ridser servicets udvendige hinde, så snavset lettere sætter sig fast igen. Prøv hellere at gnide med tørt salt på en let fugtig klud. Hjælper dette ikke, kan servicet udkoges i en emaillet gryde. Vandet i gryden må dække servicet helt. Tilsæt 75 g selvkvirkende vaskepulver eller 10 g natriumperborat pr. liter vand og pisk det ud. Bring gryden langsomt til kog og sluk for den. Lad det hvile i 10 min. og vask derefter servicet op som sædvanlig.

Frimærkeindsamlingen

Som I husker, skrev vi før sommerferien, at næste portion frimærker skulle komme Grønland til gode.

Divisionschefen for Grønland skriver:

Var det ikke en idé at hjælpe spejderne i Christianshåb til et godt lokale?

Troppene her tænker på at købe den gamle kirke i Akugdlit (et udsted hørende under Christianshåb), som ikke mere bruges som kirke. Man regner faktisk med at få lov at flytte den hertil, og hvis det ikke bliver kirken, bliver det skolekapellet, som er tildelt spejderne, men man vil altså hellere have kirken. Jeg tænkte så på, om pengene kunne gå til indretning af lokalet.

Da pige- og drengetroppene i Grønland altid har fælles lokaler (og de fleste steder også fælles regnskab), har man altså i Christianshåb tænkt at være

fælles om køb af kirken. Christianshåb er en by i rivende udvikling — bl. a. på grund af den store rejefabrik. Spejderne har ingen egne lokaler — men må være i skolen — der findes bogstaveligt ikke et sted i byen, hvor man kan samle de unge.

Vi ved, at frimærkeindsamlingen ikke giver voldsomt store beløb, men pengene vil gøre stor nytte på dette sted. Vi er samtidig så heldige, at vor divisionsassistent Birthe Morning lige er flyttet til byen og har taget sig af spejderarbejdet der, og vi har derfor en garanti for, at pengene virkelig vil blive brugt til det rigtige formål.

Iøvrigt har Birthe i tidligere breve meget efterlyst film og lysbilleder — så der er også en opgave, vi kan hjælpe med.

Grethe Øjford

OG SÅ SAMLER, KLIPPER OG SÆLGER
VI FRIMÆRKER.

Red.

»Det internationale certifikat«

*Stengårdens seniorgruppe har fået
„Det Internationale Certifikat“
og fik det endda overrakt med megen ros
på Krogerup — på det kursus, der blev afholdt dér
i forbindelse med Verdenskonferencen.
Her skal vi høre lidt om,
hvad Stengårdens seniorer har arbejdet med.*

Hvad skal vi lave? Hvordan ser programmet ud? Hvad for nogle specialer skal vi vælge? — Sådan lød mange spørgsmål for to år siden, da vor seniorgruppe startede. Og svarene var også forskellige, for hvor er vi ikke ens! — og det bliver vi heller aldrig. Det den ene er god til, kan den anden overhovedet ikke. Vi slog op i seniorpjeccen og bladede den igennem, og ved hemmelig afstemning faldt valget endelig på det internationale pigespejderarbejde. Vi var klar over, at det var et svært speciale; men vi tænkte — lad os da bare prøve, — så må vi håbe, det kan gå, og så tog vi fat.

Hvem er vi?

Ja, vi er 10 spejdere, som alle er opvokset sammen i Stengårdens trop, og som lige med et var blevet for aldrende og kloge til at være patruljeførere, og nu var nået senioralderen, og desuden omfatter „vi“ også Inge Lise fra kløverspejderne, som mange gange kom og hjalp os.

Så tog vi fat på FN.

og dets organisation. Vi er ikke store talere nogen af os; men ikke desto mindre stod først „Delfa“ op og holdt et blændende foredrag om, hvordan små sorte negerbørn

Stengårdens seniorgruppe i Lapland.

lærer ABC, om kunstskatte ved Nilen, om videnskab og meget mere og illustrerede alt med billeder. Delfa var nemlig UNESCO-ekspert. „Haberland“ fortalte om udrydning af græshopper i Ægypten, og om fiskereds-kaber, ja, alt hvad der var værd at vide om FAO's arbejde. Bente og Vita bekæmpede spedalskhed, tuberkulose, yaws og mange andre sygdomme hos børn og voksne. Sådan havde vi alle en af FN's organisationer at holde foredrag om. Vi afsluttede denne del af spezialet med en international aften for vore forældre, hvor vi opførte et Unicef-stykke — holdt „Kvikke Hoveder“ konkurrence m. m., for at bevise, at vi ikke havde pjattet tiden bort. Vi morede os, forældrene fik kaffe og brød, og det endte med, at vi fik et godt overskud, som vi sendte på giro til U-landshjælpen, da vi var for generete til at gå TV-vejen.

Fik et job hos „Red Barnet“ i Spejderhjælpsugen!

Ja, det siger vel også dig noget? Vi blev enige om, at vi måtte være ihærdige, da vi netop havde valgt at lære noget om og gøre noget for „Red Barnet“. Vi satte 20 kr. som minimum for hvert medlem i gruppen — og gennemsnittet kom til at ligge på 22,50 kr., — så det gik. Hvad kunne vi så gøre mere? De to mest modige, Delfa og Lisbeth, gik ind på „Red Barnet“'s kontor, og vi fik et job.

En dag i efterårsferien troppede vi op på kontoret. Hvad mon vi skulle? Jo, der skulle sendes pjecer ud til alle landets skoler, som en tak for hjælpen med indsamling af penge til bekæmpelse af spedalskhed i Indien, og en opfordring til at samle endnu flere penge ind. Der er mange skoler her i landet, ca. 3300, og der er utrolig mange klasser i disse skoler, — men alle skulle have en pjece, så der blev slikket, klistret og skrevet en hel dag. Senere fik vi igen et job, — denne gang med uddeling af feriebornsmærker, så trængende københavnere kunne komme på landet i ferien. Der blev også rodet godt op i mors kommodeskuffer og fars gamle habitter, — for folk frøs i Algier, og et par djellabaer blev det også til.

På rejse til Lapland.

Sommeren kom — og vi havde for længe siden besluttet, at skal man være international, ja, så må man også ud at rejse og lære andre folk og deres levemåde at kende. Vi valgte enstemmigt at tage på en primitiv travetur til Lapland, — og det blev en tur, vi sent vil glemme. Vi rejste med sovevogn til Kiruna i Nordsverige, og kørte derpå med bus og sejlede til Nikkaluokta, og herfra startede den egentlige travetur. Vi travede næsten hver dag mellem 10–25 km, og vi overnattede i lappekåter og en enkelt nat på et lappemuseum. Vi besteg små fjeldtoppe, sejlede ture på søerne, prøvede på at fange middagsmaden, men uden held, havde lejrbrød med lappegæster, spiste renkød, og sidst men ikke mindst så midnatssolen. Vi havde talrige diskussioner om alt lige fra religion til psykologi, når vi sad og nød de lange aftener, mens myggene bed os alle steder. Her kom alle vore svagheder frem. Vi var slet ikke så gode til at trave 25 km med

rygsæk på, som vi havde gået og regnet med. Kis kunne ikke lide blomkålssuppe, og Bente kunne ikke lide at lave bål. Men hvor blev der sammenhold i gruppen, og turen fik alt for hurtigt ende.

Autoriserede kørestolsskubbere.

Næppe var vi vendt hjem fra Lapland, og næppe var skjorterne blevet tørre, før vi drog mod KFUK-spejdernes landslejr på Hald, hvor vi skulle være hjælpere for de handicappede spejdere fra Geelsgårdens Kostskole, som vi havde hjulpet hele vinteren. Der var både spastiske og polioramte spejdere, piger med muskelsvind og meget andet — men humøret var højt, og det varede ikke en halv dag, før vi alle var autoriserede rullestolskørere. — Der er ingen ting, der er så galt, uden det er godt for noget, det erfarede vi også her, for mens de raske spejdere måtte slæbe brænde mange mil, læssede vi bare brænde ovenpå de handicappede og deres stole, og så gik det i fuld galop, og sådan kunne en rullestol bruges til meget godt.

Hovedprincippet for os hjælpere var nemlig, hellere være fem gange længere om en ting, og så få de handicappede til at hjælpe os.

Gæst fra Canada.

Men foruden de handicappede og os, var der også udenlandske spejdere i lejren, og her kontaktede vi bl. a. „Taffy“, en canadisk seniorfører, og vi greb straks chancen for at korrespondere med hendes seniorer, — så vi skrev på livet løs om Danmark, kongefamilien, regering, klima, spejderkorps og traditioner, og alt hvad der kunne have interesse — alt på det nydeligste skoleengelsk. Til gengæld fik vi en masse materiale fra Canada om deres forhold, og det er sjovt at se, hvor lidt forskel, der er på os, selv om vi bor så langt borte.

Fremmedførerervirksomhed.

Nu kendte vi lidt til Canada, og da USA ligger lige klods op deraf, fik vi i efteråret den opgave at huse en amerikansk spejderfører fra Colorado i 8 dage, og vi fik atter det engelske pudset op, og vi viste Nordsjælland og København frem.

En vanskelig opgave.

Vi var nu nået til noget, som ikke rigtig huede os — vi skulle lede en større international spejderaften. Øv — sagde vi, og så delte vi os i udvalg med underudvalg, og prøvede at få det til at glide. Madudvalget tog sig af pindemadder og franske kartofler med drys. Dekorationsudvalget lavede bordpynt, plakater og servietter, og arbejdet i program- og administrationsudvalget gik meget gnidningsløst, — men underholdningsudvalget UHA, UHA. Vi var bestemt ingen genier på det område. Nå, men aftenen forløb med lysbilleder fra Lapland og Hald, internationale sange, en international quiz fra mange lande, den tog os mindst fem aftener at lave, og sidst læste Delfa „Flugten til Amerika“ på en ny og charmerende måde. Divisionens fører- og patruljeførerstab var også indbudt, vor distriktschef og medlemmer af det internationale udvalg. Hvordan det gik, kan kun andre skønne!

Verdenskonference.

1963 vil sikkert blive husket som det år, der var verdenskonference i Danmark, og det passede os meget fint, for det er nu sjovere at lære om verdensorganisationen

Mrs. Dora Lykiakopoulou, formand for Verdenskomiteen, underholder sig med gruppen på Krogerup.

WAGGS et år, hvor vi kunne komme det hele på nært hold, og se nogle af de personer, som vi havde hørt så meget om. Vi klippede en masse billeder af pigespejdere fra hele verden ud af spejderblade, bl. a. det internationale „Council Fire“. Vi lærte opbygningen af WAGGS, så vi kan den næsten i sovne. Vi beskæftigede os med de internationale samlingssteder, alt imens vi broderede korssting, — og endelig nåede vi kronen på værket.

Alle vore bøger om de forskellige ting var blevet godkendt af seniorudvalget og af vor international commiterede, Åse Lyngholt, og var blevet sendt til London til Verdenskontoret og godkendt dér. Vi fik nu den ære at blive inviteret op på Krogerup højskole for at få overrakt det internationale certifikat i overværelse af alle de fremmede spejderførere, som var samlet deroppe til et verdensstræningskursus.

Målet nået.

Glade og forventningsfulde tog vi til Krogerup i vort stiveste puds. Vi havde dog plastichandsker og forklæder med, for først skulle vi lægge bålet til rette, — og nu var vi meget spændte på, om det ville brænde, da det blev tændt af en spejderfører fra et full member land, en fra et tenderfoot land, en fra et pre-tenderfoot land, og en fra de lande, som endnu ikke er medlem — men heldigvis — det var det rigtige brænde, vi havde valgt.

Dernæst var det vor tur til at blive hædret. Vi blev kaldt frem og fik overrakt certifikatet af formanden for verdenskomiteen, Mrs. Dora Lykiakopoulou. Der blev sagt en hel masse pæne ord, så vi rødmede langt op til hårranden. Der blev råbt et engelsk bravo, og vi blev fotograferet i alle vinkler. Bagefter overværede vi et meget spændende lejrball, hvor alle kursusedtagerne optrådte med sange og danse fra forskellige verdensdele, klædt ud i farvestrålende nationaldrakter, og medlemmerne af planlægningskomiteen „vaskede en elefant“ — og det blev en hel festforestilling. Denne festlige aften sluttede med, at vi fik lov at være med ved kaffebordet, og vi fik rigtig sludret med spejdere fra de forskellige lande, — så man må vist sige, at det blev en festlig og international afslutning på to gode spejderår. *Stengårdens seniorgruppe*

Redigeret af Paw

- at Holte trop har fejret 40-års fødselsdag, og at 2 kvadriller fra folkedanserforeningen i Søllerød hjalp dem med at fejre dagen.
- at Thisted-spejderne har indviet deres nye hus, og
- at de glade i landet i hele to dage fejrede Spejderskolens 40-års jubilæum på festlig vis trods silende regn, som var lige ved at sætte grå hår i hovedet på arrangørerne. Alt klappede dog fint, og de 217 gæster, hvoraf 1 kom fra Kenya, 2 fra England og flere fra Norge og Sverige, morede sig dejligt i Korinth, hvor der var rig lejlighed til at opfriske gamle minder. Skolen har i løbet af de 40 år, den har eksisteret, haft ca. 1400 elever, og i festen deltog ikke mindre end 4 40-års jubilærer og 16 25-års jubilærer.
- at de blå i Nærum lagde uniformen og gik mannequin i teen-age-tøj for at samle penge ind til bornehjælpsdagen, og som konferencier havde de ingen ringere end Otto Leisner. Opvisningen sluttede med en kavalkade af spejderuniformer fra de sidste 50 år. Billetterne til mannequinopvisningen kostede 7 kr., og inkluderet i prisen var te-complet, som „mannequinerne“ selv havde bagt til.
- at de blå i Ballerup den 4. og 5. maj fejrede 25 års fødselsdag ved en stor fest i Parkskolen. Man har store hytteplaner i Ballerup, og derfor var der til fødselsdagsfesten opstillet ikke mindre end 5 tombolaer, der bugnede af flotte gevinster.

Trophuset i Thisted.

Spejderhjælp:

Hurtig hjælp er dobbelt hjælp –

Samme dag det store jordskælv i Skoplje i Jugoslavien fandt sted, gik man i *Spejderhjælps* bestyrelse ind for omgående gennem Dansk Røde Kors at stille kr. 50.000 til rådighed til hjælp for nødstedte børn i katastrofecområdet.

Pengene, der dels er renter, dels „restbeløb“ fra de 3 spejderhjælpsår, stod som en slags reserve, der kunne anvendes, hvis der skulle opstå et pludseligt behov for hjælp, hvad der absolut var tilfældet ved denne frygtelige katastrofe.

Nyt fra troppene

Her i Hammel kan vi skam også følge med. Vi har et orkester på 17 mand, bestående af D.D.S. og D.D.P. — For nogle år siden havde begge troppene hvert et orkester, men det gik efterhånden sløjt begge steder. For 2 år siden slog vi os så sammen, og her ser I resultatet.

Med spejderhilsen.

„Bjerne“, Hammel trop.

AKTION „VINFLASKE“ I BOGENSE

1. Bogense trop gennemførte atter i år aktion „Vinflaske“, der fik et vellykket forløb. I november sidste år indsamlede pigespejderne godt 3.000 vinflasker, og den nye aktion indbragte omkring 6.000 flasker. Salget indbringer troppepen ca. 8 øre pr. flaske, og når disse lægges sammen med de godt 200 kr. om måneden, som kommer ind ved de ugentlige papirindsamlinger, bliver det til mange penge til tropshusbyggeriet, som man håber at komme i gang med i løbet af sommeren på den grund, som Sct. Georgs Gildet i Bogense har stillet til rådighed.

Det stod i avisen

om drengespejdernes jamboree på Marathonsletten:

De 12-13.000 drenge fra alverdens lande i verdensspejderbevægelsens 11. Jamboree vænnede sig til det meget varme vejr med højt solskin fra morgen til aften over Marathonsletten og affandt sig med den stadige blæst og de dermed følgende støvskyer, som trængte ind overalt. Badeforholdene var ideelle.

☆

Jamboreens formål, at fremme kammeratskab og glade smil, var den levende idé i alle arrangementer. Derfor var der ingen egentlige konkurrencer eller turneringer, men de enkelte troppe og patruljer kunne frit udfordre hvem de ønskede til boldspil og dyster i spejdersport. De danske troppe viste, hvordan man borer ild ved hjælp af to træstykker, koger vand i papirposer, og alle havde indøvet rebspinning, ligeledes demonstrerede man mund-til-næse-metoden.

☆

Kronprins Konstantin aflagde specielt besøg i den danske lejr og bragte en personlig hilsen fra Prinsesse Annemarie, der udtrykkelig havde bedt om at få viderebragt en hilsen. De grønlandske spejdere forærede kronprinsen et moskusokse-skind.

☆

Eneste pige blandt ca. 14.000 af mandkøn var fru Skotte Hansen, gift med holdlederen for det danske hold „Skotte“ (tidligere redaktør af „Spejdernes Magasin“). Fru „Skotte“ var den eneste officielle kvindelige deltager i lejren, og hun havde så travlt med fordelingen af post til de 650 danske, at hun med god grund kunne afvise alle indsmigrende opfordringer til at sy knapper i og stoppe strømper.

En yndet beskæftigelse i lejren var „swapping“ — her byttes med jordanske kammerater.

En dansk trop havde særlig succes med en lejrsketch, der viste, hvorledes en fummelfingret tjener knuser spejlet, netop, som baronen skal til at barbere sig, og, for at redde situationen, selv agerer spejl under barberingen, der går godt, indtil baronen efter veludført barbering skal tænde sin cigaret, og det så er spejlet, der giver ham ild. Denne scene gjorde så stor lykke, at en tilfældig gæst fra et stort firma for barberblade har ønsket at filme den til brug for TV-reklame i Amerika.

☆

6 lykkens pamfiliusser, der spændt afventede afbud fra deres kammerater, kom alligevel med, idet direktør Bier fra Stjernerejser indbød til en gratis flyverejse. Da jamboreens regler sagde, at ikke andre end de autoriseret udtagne spejdere kunne bo i selve lejrområdet, måtte det lille ekstra jamboreehold slå lejr på en campingsplads ca. 20 km syd for Athen hos gæstfri schweiziske spejdere, men de fik alligevel set det internationale jamboree-opbud, som det havde været deres drøm at opleve.

☆

Et sorgeligt indslag i lejren var mindehøjtideligheden for de 26 philippinske spejdere, der omkom på vej til jamboreen, idet det fly, de var med, styrtede ned i den bengalske havbugt. Under hele lejren ærede man den plads, de skulle have ligget på.

☆

Den danske spejderchef, Thorkild Glad, var undervejs til jamboreen ude for et trafikuheld i Jugoslavien. Efter et kortere hospitalsophold måtte han vende tilbage til Danmark.

☆

Pave Paul sendte budskab til lejren med ønsket om, at spejderbevægelsen kan være et eksempel for alle, der bestræber sig på fred i verden gennem et internationalt broderskab.

PIGESPEJDER DEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø
Telefon (01) 92 Øbro 8383
Giro 40673

Åbningstider: 9-17.30,
fredag 9-19, lørdag 9-14

Ved køb på depotet skal
der forevises rekvisition
eller medlemskort

Nylonfrakker

mørkeblå, i fin kvalitet, fylder og vejer kun lidt.
Til frakken hører hætte, der kan knappes på
under kraven. Hætten er forsynet med lynlås,
så den kan bruges som pose til at opbevare
frakken i. Er ideel at have med på tur i det
lunefulde danske vejr!

str. 8 år	længde 80 cm	} pris 42,00
str. 10 år	længde 90 cm	
str. 12 år	længde 100 cm	
str. 14 år	længde 104 cm	
str. 16 år	længde 112 cm	} pris 49,75
str. 38-46		

Sportsstrømper

crepe-nylon, brune el. blå,

str. 7-8	6,50
str. 9-10	6,75
str. 10-11	7,50

uld og perlon, blå,

str. 7 og 8	6,75	7,25
str. 9 og 10	7,50	8,00

Nyhed

Ark med 24 små mærker med verdenspigespj-
derflaget, til at sætte på breve og lign. Skal blot
fugtes.

pris pr. ark	0,75
--------------------	------

Fotografier fra sommerlejren

bør du sætte i album.

Depotet har et stort udvalg i

fotoalbum og udklipsbøger

REDAKTØR: Ruth Estrup, Sortedam Dossing 27, København N.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Enkelt-abonnement på „Pigespjenderne“ tegnes på korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø, giro 86 000, og abonnementsprisen for 1963 er kr. 8,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af kr. 1,00 pr. nummer (gerne i frimærker).

TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 29. 8. 1963